

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Glavni i odgovorni urednik:
Ivan Isailović

Urednik izdanja
Radivoje Konstantinović

Prevod:
Miodrag Sibinović, Nikola Bertolino, Miroslav Topić,
Danilo Kiš, Milorad Živančević, Miodrag Pešić,
Radivoje Konstantinović

Lektura:
Tamara Sokić

Dizajn korica:
Dragana Nikolić

Prelom:
Ivan Isailović

Štampa:
F.U.K. d.o.o. Beograd

Tiraž:
1000

Izdavač:
Kontrast izdavaštvo
Terazije 35, Beograd
info@kontrastizdavastvo.rs
kontrastizdavastvo.rs
www.glif.rs

SERGEJ JESENJIN

IZABRANE PESME

Priredio

Radivoje Konstantinović

KONTRAST
Beograd, 2024.

SELO

PLAVET

Kroz prozračnu studen doline se plave,
Čuje se kopita potkovanih zvuk.
U prostrte skute izbledele trave
Bakar s belih vrba skida vetra huk.

S udolina pustih poput tanke duge
Siva magla puzi kudrava kô žbun,
Pogureno veče spušta modre noge
U rečicu belu kô u čabar pun.

*

U jesenju studen procvetala nada,
Moj kulaš se vuče kao tiha kob,
Lelujav na vetru skut haljine hvata
I gubicom vlažnom kô da grize zob.

U bitku? Spokoju? Ne, već u daljinu,
Nevidljive stope vuku me na put, –
Dan će zlatnom petom zgaziti u tminu,
U korpu godina dospeće sav trud.

*

Kraj puta crveno stoji brdo golo
Ko sipljiva rđa il' peščani stog,
Čavke digle graju, sumrak vodi kolo,
Mesec se sakrio u pastirski rog.

Mlečni dim kô vetar, mada vetra nema,
Ljulja sela; otud zvonâ tihi poj.

U veseloj tuzi i Rusija drema,
Rukama je stegla žut obronak svoj.

Počinak me mami. Preda mnom je izba.
Miris vrta hrli kô opojni slap.
Na sivu poljanu mesečev rog sipa
U kupusne leje ulje kap po kap.

U mislima bučno krastavce već jedem,
Meki hleb udišem, tražim topli kut.
Uzdrhtalo nebo iz staje plavetne
Zauzdani oblak izvodi na put.

Posteljo, ti nudiš odmor što mi treba,
Tvoj otrov u krvi davno mi je znan;
Izgnječila slamu udovička bedra,
Domaćicu našu obuzeo san.

Već sviće. U kutu kroz tamu svetluca
Kraj ikona starih bubašvaba roj,
Molitvu jutarnju sitna kiša kuca,
Po mutnome staklu lije šapat svoj.

*

Opet su preda mnom zaplavela polja,
U barama skače sunčev rđast krug.
Srce nosi druge radosti i boli,
U ušima bruji novih reči zvuk.

Modre oči mrznu kô voda nestalna,
Pokidavši uzde vuče se moj hat.
Mrkom šakom vetar gužve lišća valja
I fijukom konjski zaglušuje bat.

R. Konstantinović

* * *

Tu, gde istok kupusište
Vodom boji u crveno,
Klenić svoju majku siše,
Zelenkasto vime njeno.

R. Konstantinović

BREZA

Pod prozorom mojim
Jedna breza bela
Blista se u srebru
Svog snežnog odela.

S pahuljastih grana
Sjaji pervaz snežni
I kićanke pupe
Kô grozdovi nežni.

Brezu u tišini
Kao da san hvata,
Dok pahulje gore
U ognju od zlata.

A sanjiva zora,
Iznad nje kad svane,
Novim srebrom stalno
Zasipa joj grane.

N. Bertolino

* * *

Pod maglom sam opet.
Vatra dogoreva.
Na zgarištu pepô
I crno ugljvlje.

Vratila se seta,
Pritisla mi grudi.
U daljini vetar
Žalostivo gudi.

Oluja se bliži,
Bolne grudi para
I suza mi klizi
Na mrtvi ugarak.

R. Konstantinović

MOJI SNOVI

Moji snovi u daljinu hrle
Gde se čuju vapaji i lelek,
Tuđe jade kô svoj da prigrle,
Tuđu muku i bol da podele.

Mene čeka tamo u daljini
Nova radost i novo pregnuće,
I tamo ću, uprkos sudbini,
Potražiti sebi nadahnuće.

R. Konstantinović

* * *

Zapalih svoj oganj,
Vatra se razvila,
Kô nadošla voda
Ukrug se razlila.

Iščezla je magla
U daljinu ravnu
I iz mojih grudi
Oterala čamu.

Moja vatra plamsa.
Beznadežna seta
Kao moja pesma
U ognju pucketa.

I svoju sam vatru
Veselo gledao,
Setivši se tuge
Tiho zapevao.

R. Konstantinović

PROLEĆNO VEČE

Tiho se vijuga srebrnasta reka
U večernjem carstvu proleća zelenog,
Sunce se spustilo za brda daleka,
Rog meseca zlatnog pomalja se, eno.

Zapad je razvio ružičastu traku,
Umorni je orač na pragu zastao.
S one strane puta, u šumskome mraku,
Pesmu o ljubavi slavuj zapevao.

Tu pesmu daleku slušam u tišini
Tamni odsjaj sunca, traka rumenila.
Nežno je gledala zvezde u daljini
I nebu večernjem zemlja se smešila.

R. Konstantinović

* * *

Haljina bela, purpurna traka,
Latice kidam dozrelog maka.
Slavlje u selu poput oluje,
U kolu njena pesma se čuje.

Sećam se, minu uz podsmech blagi:
„Lep si, al' nisi mog srca dragi.
Plam tvoje kose nek vetar gasi,
A moje drugi miluje vlasi.”

Znam da joj nisam blizak i mio:
Malo sam plesao, premalo pio.
Bio sam, tužan, uvek u seni,
Dok pesma ječi i vino peni.

Srećnik, jer on je bestidnik mali,
Njegova brada prsi joj pali.
I dok u plesu vatra je greje,
Ona se meni u lice smeje.

Haljina bela, purpurna traka,
Latice kidam dozrelog maka.
Tu poput maka srce mi vene,
Zalud, jer ona nije za mene.

M. Živančević